

Sterf als een hond, zeide hij. (Blz. 603).

— Zullen het geene beloften in den wind zijn, zal de vorst, eens terug op den troon, ons niet van zich afschoppen? Wij hebben geen betrouwen in de eeden der blanken...

Een goedkeurend gemompel der aanwezigen beaamde het gezegde van den spreker.

— Ik heb u medegedeeld wat de keizer mij heeft gezegd, wat hij bereid is te doen...

— Vraag hem of hij met het volgende zich kan vereenigen... De dood zal zijn straf wezen, als hij niet in alles zijn beloften nakomt... Een der onzen zal hem den dolk in de keel weten te stooten al ware het op den troon zelf, als hij meineedig wordt...

De toespraak van den Witten Vogel evenals de woordenwisseling met het opperhoofd werden gevoerd in de taal der Indianen, zoodat de blanken er geen woord van gevat hadden...

De groote toovenaar maakte den vorst in het Spaansch over wat er gezegd was geworden...

De keizer richtte zich in zijne volle lengte op en zei op zeer bedaarden toon:

— Ik ben met dat alles tevreden...

— Leg dan den eed af, sprak de groote toovenaar...

De vorst stak de hand in de hoogte...

— Neen, zei de Indiaan, ge moet zweren op uw eigen God, op den God dien gij aanbidt...

Hij haalde een zilveren kruisbeeld te voorschijn en hield het den keizer voor.

Deze legde er de hand op...

— Zeg mij nu na, beval de groote toovenaar...

En hij sprak zeer langzaam, op ieder woord drukkend, zoodat de vorst woord voor woord kon herhalen wat de Witte Vogel zegde:

— Ik zweer op het beeld van den God dien ik eer en gehoorzaam, dat ik als keizer van Mexico aan al de Indianen de rechten zal toekennen die ik aan mijne blanke onderdanen zal schenken, zonder eenige uitzondering, en vraag mijnen God, indien ik dezen eed niet gestand doe, mijn Indiaansche onderdanen te wapenen en hun de gelegenheid te verleenen mij te treffen en onder een zwaren doodstrijd een ander leven in te gaan, waar ik eeuwen zal rondgaan in bange nood en zonder eenige zonnewarmte...

En zeg mij nu zoo goed mogelijk in het Indiaansch na...

Ik zweer hier bij den Zonnegod, dat ik geen ander woorden zal gebruiken die niet bij eene letterlijke vertaling van uwen eed passen.

En hij herhaalde in het Indiaansch den halven heidensche en half kristelijken eed dien de keizer daareven gezworen had.

Hoe onbeholpen de vorst ook de vreemde woorden radbraakte, de volzinnen gesproken door den Witten Vogel maakten diepen indruk op de stamhoofden, en, voor de eerste maal, sedert de keizer voor hen was verschenen, kwam er beweging in hun groep, en een goedkeurend gemompel, dat eindigde in een vreugdegeroep, bezegelde zijne woorden.

De groote toovenaar sprak dan weer:

— Keert allen terug naar uwe dorpen en kampen, waar gij uwe krijgslieden zult oefenen en op de hoogte brengen van de taak die hen wacht...

Nadere bevelen zullen u toekomen, als het oogenblik zal gekomen zijn, om, in het belang van ons zoo lang verdrukte volk, den strijd aan te binden...

Groet den weldoener die u ten zege zal leiden...

De stamhoofden staken de armen in de lucht en bogen schier tot tegen den grond voor den keizer...

De keizer groette met eene lichte buiging en verwijderde zich in gezelschap van don Diego en Jan van 't Schelleken...

De Witte Vogel en Snelvoet onderhielden zich nog eenigen tijd met de stamhoofden, die hun kamp opbraken en te paard naar hunne haardsteden terugkeerden...

Onderweg sprak don Diego tot den keizer:

— Uwe Majesteit heeft een zwaren eed gezworen en zal hulp noodig hebben vanwege de blanken die de Indianen van nabij kennen.

— Dat zal wel...

— Ik bevind mij in dat geval.

— Zoo...

— En bied Uwe Majesteit mijne diensten aan.

— Dat valt mede...

— Uwe Majesteit begrijpe mij wel... Ik ben schatrijk en vraag geene vergelding voor de diensten die ik zal trachten aan Uwe Majesteit te bewijzen...

— Dat valt nog beter mede!

— Alleen een vertrouwelijken post aan het hof is mijn grootste wensch.

— Ha... Dat gaat...

— Men moet het ijzer smeden als het heet is, dacht de don... Ge kunt het feitelijk niet anders smeden... Durven is alles hier op aarde.

En hij sprak met nadruk:

— Een post van minister der Kroon...

De keizer keek hem glimlachend aan.

— Gij zult het zijn...

— Uwe Majesteit stemt er in toe?

— Beslist.

Don Diego streek zijne knevels op, legde de hand aan het gevest van zijn degen, maakte eene diepe en sierlijke buiging en riep uit:

— Van heden af kan Uwe Majesteit over mijn leven beschikken...

Zij waren in de grot gekomen en de keizer zette zich weer bij de tafel, stopte eene pijp en begon behagelijk te rooken, kalm en bedaard, als kwam hij van eene plezierige wandeling terug...

— Beschouw dien man, fluisterde don Diego in het oor van Jan van 't Schelleken, en denk er dan aan dat hij een half uur geleden voor zijn volk een vreeselijken eed heeft afgelegd... En dan zegt de Witte Vogel dat er niets keizerlijks in dezen kerel zit!... Ik bewonder hem...

— Ik niet, sprak Jan...

— Amigo, ik kan dat niet dulden... Als minister van Zijne Majesteit beveel ik u den volzin in te trekken...

De jongen glimlachte.

— Ik trek hem in...

— Dat is goed...

Toen de Witte Vogel en Snelvoet bijna den ingang der grot waren genaderd, hoorden zij den hoefslag van een dravend paard.

Het was Arroz die aangereden kwam...

Zijn rijdier dampte van het zweet...

— Heeft de vergadering reeds plaats gehad? vroeg hij.

— Ja.

— En de keizer?

— Is hier...

— Wij moeten hem dadelijk gevangen nemen en binden, om hem de vlucht te beletten.

— Wat is er gebeurd?

— Hij is de keizer niet!

— Zijt gij gek geworden, Arroz?

— Ik spreek de waarheid...

— Deel ons kort en bondig mede wat ge weet.

— Wanneer ik, zoo begon Arroz zijn verhaal, in de stad kwam, wist er niemand iets van hetgeen er in het klooster was gebeurd, en het was mij dan ook moeilijk iets te vernemen.

Ik was op alle punten der stad te zien, in de hoop toch maar iemand te vinden, die iets vernomen had, maar alles was vruchteloos.

Men had het ontvluchten van den keizer zeer wel weten geheim te houden...

Ik begaf mij zelfs naar den winkel van Gil Blas, hetgeen gevaarlijk kon worden, en wist met den praatzieken winkelier lang te spreken, of beter gezegd hem te hooren spreken, maar van het klooster of den keizer geen woord...

Zelfs geen zinspelen op den kapitein de Puabla.

Dat deze niet meer naar zijn speelzaal was gekomen, moest hem natuurlijk toeschijnen, vermits hij hem gewond wist...

Ten einde raad verliet ik de stad en begaf mij naar het klooster, waar ik eerst op goeden afstand bleef, maar stouter en stouter werd en op het laatst er nog al dicht bij kwam...

Ik hoopte een soldaat, een bediende, misschien wel onzen vriend Kobe te ontmoeten en eindelijk iets te weet te komen...

Niemand daagde op, zelfs geen wacht om mij gevangen te nemen...

Ik wenschte het, want het leek mij het eenige middel om in het klooster te geraken en er mijn ooren wijd open te zetten.

Er uit geraken? Ja, dat zou ik wel hebben klaar gesponnen...

Eindelijk werd de poort ontsloten en een viertal ruiters verlieten het klooster...

De paarden gingen op stap en hun meesters spraken luid met elkaar...

Ik bleef staan, bezijden den weg dien zij over het plein volgden...

Toen zij naderbij kwamen bemerkte ik dat het eene vrouw was die voorop reed, eene zeer schoone dame, die met welluidende stem het woord voerde met de drie heeren die haar volgden...

Zij wierp een vluchtigen blik op mij en wilde haar paard laten voortloopen, maar, zij bedacht zich, hield het dier staan en keek mij een wijl strak aan...

— Ik bedrieg mij niet, dat is Arroz...

De verhoopte gelegenheid was eindelijk gekomen, die mij misschien voor lang de vrijheid zou kosten maar ik wilde ze niet laten ontsnappen, wat het ook kosten zou...

— Ja, antwoordde ik, ik ben Arroz, schoone dame...

Zij wendde zich tot de ruiters en sprak:

— Heeren, als gij iets zoekt dat goed schijnt weggestopt, dan wordt het u dikwerf in de hand gespeeld... Vat die Indiaan gauw bij den kraag...

De ruiters sprongen van hun paard en een hunner vatte mij ruw bij den arm...

— Terug naar het klooster, zei de dame.

De man, die mij had vastgegrepen leidde met de eene hand zijn rijdier bij den teugel en met de andere Arroz, die tevreden was, ik mag het u verzekeren.

Ik werd door de gang gevoerd en langs het voorhof, waar ik in eene kleine cel werd opgesloten...

Het duurde niet lang of een soldaat kwam mij halen en voerde mij naar eene groote kamer, die zeer prachtig behangen en bemeubeld was, en, waar de paardrijdster en een sierlijk gekleed officier gezeten waren...

— Arroz, zoo sprak de vrouw, gij hebt deel uitgemaakt van de bende die gepoogd heeft den vreemden indringer in vrijheid te stellen?

Zij was goed op de hoogte... Loochenen zou tot niets gediend hebben...

— Ja, antwoordde ik.

— Weet ge dat deze daad, deze bekentenis zal ik zeggen, u het leven zou kunnen kosten?

Ik moest hier voorzichtig wezen, slim te werk gaan...

— Neen, sprak ik...

— Ge moogt van geluk spreken dat uwe vrienden of meesters niet in hun opzet gelukt zijn.

Ik legde de grootste verwondering aan den dag...

Zij glimlachte...

— Heeft de verwaande gek, die don Diego heet, dan aan zijn vrienden geen mededeeling gedaan van den brief dien ik hem heb geschreven ?

— De brief is dan toch door eene vrouw gesteld en bevat de waarheid, naar zij beweerde, Arroz ?

— Ja, en het was de zuivere waarheid...

— Hoe dat ?...

— Ge zult het weldra hooren...

Ik antwoordde dat, voor zooveel ik wist, don Diego ons niets had medegedeeld...

— Hij is er in staat toe, morde de schoone dame... Welnu, Arroz, verneem dan dat de keizer hier nog steeds gevangen zit... Dat klinkt zonderling in uwe ooren, niet waar ?

— Zeker, want de vorst is met ons te paard gestegen en wij hebben hem ergens onder dak gebracht, waar niemand hem zal vinden...

— Gij hebt een man ontvoerd, die met den vorst, zooals gij den onderkruiper noemt, niets te maken heeft... Hij gelijkt wonderwel op hem, maar dat is al keizerlijks wat er aan dien avonturier is.

— Ik betwijfel uwe bewering, zei ik.

— Dat heb ik gedacht... Ieder zou het doen. Maar ik zal u de bewijzen geven... Het is om dat te kunnen, dat ik u heb doen gevangen nemen en hier brengen...

Zij stonden recht en de vrouw verzocht mij hen te volgen, langs een aantal vertrekken, en een trap die naar eene kamer leidde, welke met een zwaar gegrendelde deur gesloten was.

In de deur was een winket aangebracht, dat door de dame werd geopend...

— Zie, zegde ze gebiedend, en daar ge den vreemden deugniet dikwerf hebt gezien, als ge juichend naast zijn koets liept, zult gij hem wel herkennen...

Ik keek toe en zag keizer Maximiliaan bij eene tafel zitten, een geopend boek voor hem.

Hij keek even op, zijn aandacht gewekt door het openen van het winket, maar zette dadelijk de lezing voort, als liet het hem onverschillig wie daar kwam naar hem kijken.

Het was wel degelijk de keizer...

Hij was wel wat verouderd en vermagerd, maar het was wel de man dien ik zoo dikwijls op straat had gevolgd in zijn rijtuig en te voet...

Ik kon mij niet vergissen...

De Witte Vogel liet eenige Indiaansche woorden hooren, zeer spijtig uitgeroepen en die de ergste verwensching uitrukten, die ooit uit den mond van een grooten toovenaar gekomen was...

— Ik heb aan den kerel gezien, zoo voegde hij er bij, dat hij geen vorst was, maar ik durfde toch niet te gelooven dat hij keizer Maximiliaan niet was...

— Toen ik de overtuiging had opgedaan, zoo vervolgde Arroz, dat de vorst nog immer gevangen zat, werd ik naar de cellen van het voorhof geleid, waar onze vriend Kobe en eene vrouw opgesloten waren.

— Dat zijn de welwillende medewerkers geweest van uwe bende, sprak de schoone dame, en zij zullen voor hun arbeid door ons goed beloond worden, hetzeltde lot als de onderkruiper ondergaan...

Ik zou u ook kunnen doen gevangen zetten, want met geen goed doel loopt gij in den omtrek van het klooster, maar ik vrees uwe vrienden of meesters niet en ik heb u doen aanhouden opdat gij hen zoudt kunnen overtuigen dat de brief van don Diego in alle opzichten de waarheid weergeeft... Ge kunt gaan... Maak aan don Diego, de plezierigste mensch der wereld, mijne groeten over...

Ik heb mijn paard bijna onder mij doodgereden...

Naar de grot, om zekerheid te vinden...

Gevolgd door Snelvoet en Arroz, en voorgegaan door Jan van 't Schelleken, die den toegang voor hen had geopend, stormde als het ware de Witte Vogel de spelonk binnen...

De oude Indiaan had zijne pistool gestrokken en trad op den keizer toe, die nog immer rustig zat te rooken...

— Een beweging en ik schiet u neer!

— Dat heb ik verwacht, sprak de vorst kalm en legde zijne pijp op de tafel, om de armen over de borst te kunnen kruisen...

Don Diego had zijn degen getrokken en met fonkelende oogen wilde hij zich tusschen den keizer en den Witten Vogel stellen.

— Wie den keizer aanraakt, kreet hij, is een man des doods...

Snelvoet duwde hem opzij, terwijl de oude Indiaan hem toesnauwde:

— Hij is geen keizer!... Uw brief was in alle opzichten echt...

Don Diego deinsde.

— Santa Fé de Bogota! kreet hij... Het gewelfsel der grot mag op mijn hoofd instorten.

De Witte Vogel hield nog immer den loop van zijne pistool op den valschen vorst gericht, die kalm en bedaard den Indiaan aankeek.

— Wie zijt gij ? vroeg deze laatste.

— Mijn naam zal u niets zeggen... Ik heet Carabita...

— Wat doet gij hier ?

— Gij hebt mij in deze plaats gebracht, als gij mij uit de gevangenis hebt gehaald... Ik had u dat niet gevraagd...

— Wij dachten dat gij de keizer van Mexico waart!

— Gij hebt ongelijk gehad geen beter inlichtingen te nemen, alvorens mij te bevrijden...

De kalme toon van Carabita deed het bloed naar 't hoofd van den Witten Vogel stijgen...

— Waarom hebt gij ons niet verwittigd ?...

— Ik kon dat niet, ik mocht dat niet doen, in mijn eigen belang...

— Gij zult dat spel duur betalen!

— Het is uw recht mij dat zwaar aan te rekenen, maar ik vraag oorlof om u mijn geschiedenis te vertellen, om u aan te toonen dat ik mij niet mocht verraden... Hoor mij aan en beslis dan over mijn lot...

De oude Indiaan dacht een oogwenk na...

— Een misdadiger mag zich bij ons immer verdedigen, zei hij eindelijk... Ik luister...

— Ik zal u zoo bondig mogelijk op de hoogte brengen, zoo begon Carabita zijn verhaal, maar ik acht het noodig u in het kort mijne levensgeschiedenis te doen kennen...

Is het toegelaten ?...

Hij doelde op zijn pijp, die hij weder opstak, om eenige geurige rookwolken in de lucht te blazen en begon dan:

— Ik ben geboren te Madrid, in Spanje...

Mijn ouders waren geringe burgerluidjes... Vader Carabita was een ondergeschikt bediende van den toldienst en mijn moeder ging als kuischvrouw dagelijks uit werken, om het huishouden van het noodige te voorzien, hetgeen niet te doen was met het karig loon van mijn vader, die zeer dikwerf niet betaald werd bij het einde der maand en als hij geene fooien had weten af te truggelen, met ledige handen naar huis kwam...

Ik aanschouwde dus het levenslicht in zeer benarde omstandigheden...

Gelukkiglik bleef ik een eenig kind en mijn ouders slaafden zich af om mij op te voeden...

Ik was van jongsaf een zeer verstandige jongen.

Later in de school bleek het dat ik een open geest bezat en een zeer sterk geheugen...

Ik verrichte veel kattenkwaad, maar leerde met vlijt en volharding, zoodat er besloten werd, op raad van een oom, die de kosten wilde betalen, mij naar de hoogeschool te zenden...

Dat was mijn ongeluk...

Ik kwam er in eene omgeving waar ik niet thuis hoorde door mijn stand, in betrekking met jonge lieden, die tot eene gegoede familie behoorden en over veel geld beschikten, wat hun toeliet een lustig studentenleven te genieten...

Mijn oom betaalde de kosten van mijn verblijf en mijn leergeld, maar dat was ook alles, en het grootste gedeelte van den tijd liep ik met ledige zakken...

Mijne medestudenten hielden van mij, langs den eenen kant omdat ik een levenslustige, jolige kameraad was, overal het haantje vooruit, en langs den anderen kant, omdat ik gemakkelijk alles leerde en mijne hulp voor hen dikwerf niet te versmaden was, bijzonderlijk als de examens gingen naderen...

Zoo kwam het dat zij voor mij betaalden en ik kon mededoen aan het leventje van vermaak dat zij onverpoosd sleten...

Maar ik bezat veel eigenliefde en het pijnigde mij dikwijls op den zak der anderen te moeten mededoen, wat mij er toe aanzette geld te verdienen...

Ja, eerst trachtte ik het te winnen, door bijzondere lessen aan mijne medestudenten te geven, maar dat nam veel tijd in beslag, dien ik met een uitsparing kon mijden, en het matte mij ook danig af, zoodat ik geen lust gevoelde om aan de studenten wijsheid in te pompen.

Ik begon dan geld te ontleenen, aan mijne makkers, aan mijn hospita, later waar ik het maar krijgen kon...

Deze bron was echter spoedig uitgeput en ik moest er een ander zoeken...

Ik werd een aftruggelaar...

Dieper en dieper zonk ik in het slijk en als ik op het punt was mijn diploma van advokaat te behalen, werd ik betrokken in eene zaak van valsche wissels, die ik voor een medestudent had vervaardigd, en voor de eerste maal werd ik in de gevangenis gezet.

Mijn vader stierf van verdriet... Mijne moeder overleefde hem niet lang...

Ik heb mijne ouders gedood!

De krop kwam Carabita in de keel, maar slechts een korten stond...

Hij slikte ze door, ontstak opnieuw zijne pijp, deed een paar trekken en zette zijn verhaal voort:

— Toen ik uit de gevangenis kwam, na mijn eerste straf te hebben uitgedaan, was ik een verloren man...

De universiteit was natuurlijk voor mij gesloten...

Hoe moest ik mijn brood verdienen...

Niemand van mijne familie trok zich mijn lot nog aan...

Ik werd een soort zaakwaarnemer en goed op de hoogte van de wetten en gebruiken, handelde ik vele zaken af, die langs den boord van het strafwetboek hun ondernemers uit de klauwen van het gerecht konden houden...

Ge kunt begrijpen met wat soort volkje ik in betrekking kwam, zoodat ik weldra verheelers en dieven tusschen mijne klanten telde en de justitie een werkzaam oog begon te houden op mijn handel en wandel...

Ik won veel geld, maar niet genoeg om het leven te leiden dat ik kwistig met goud kon doorzetten, en zoo werd ik de medehelper van mijne klanten, zoodat de misdaad mij in hun klauwen vatte, en die laten een mensch niet meer los...

Ik werd in eene zaak van uitgifte van valsche banknoten betrokken en voor de tweede maal ontsloten zich voor mij de poorten der gevangenis...

Toen ik mijn straf had uitgeboet verliet ik Spanje en zwierf de wijde wereld rond, overal mijn bestaan zoekend in loensche bedrijven en vele vreemde steden zagen mij achter slot en grendel...

Ik zal niet uitweiden over al de boevenstreken die mij ten laste werden gelegd in drie werelddeelen, want dat is voor u van weinig belang, des te meer dat het gewone bedrijven van den kwade zijn geweest.

Dat moet ik zeggen: ik heb nooit iemand gewond of gedood...

De toestanden in Mexico trokken mij aan, ik dacht in zulk een woelig land is er wel meer dan een slag te wagen voor een mensch van mijn soort, en ik vestigde mij in de hoofdstad.

Ik ben partijganger geweest van ieder die de bovenhand had en heb aldus breed mijn bestaan kunnen winnen, tot men mij overal kende en ik het noodig vond de stad Mexico te verlaten en elders een onderkomen te zoeken...

Een avond, dat ik met ledige zakken en eene ledige maag ronddoolde in de hier naastbijgelegen stad, was ik eene herberg binnengegaan, had een stevig maal besteld en liet het mij goed smaken...

Ik zou het niet kunnen betalen en de gevangenis zou de eenige uitkomst zijn...

Dit schrikte mij echter niet af...

Ik had vernomen dat de keizer was gevangen genomen...

Een dagblad lag voor mij, met het portret van den vorst...

Ik had den keizer reeds dikwijls gezien, maar nooit opgemerkt dat ik zoo goed op hem geleek...

Met veel aandacht beschouwde ik de afbeelding in de krant en mijn eigen beeld in den spiegel...

Ik kon gemakkelijk, als ik mijn haar en mijn gelaat er wat naar schikte, voor een tweelingbroeder van den keizer doorgaan...

Mijn vlugge geest zei mij dadelijk dat daar munt uit te slaan was...

Ik vroeg eene andere flesch wijn, om mijn maal door te spoelen...

Toen het op betalen aankwam, deelde ik den dienaar mede dat ik geen geld bezat en vroeg den waard te spreken.

Was deze laatste een keizersgezinde, dan zou ik het spel weten klaar te spinnen, dan zou ik wellicht voor enkele dagen onder dak zijn en een goed leventje kunnen leiden...

Als de hospes verscheen, vroeg ik hem of ik hem eenige oogenblikken alleen kon spreken, om hem over eene belangrijke zaak te onderhouden...

Daar hij mij dat oogenblikkelijk toestond, zag ik, met mijne menschenkennis op mijn zwerftochten opgedaan, dat ik met een goedzakkig mensch te doen had en waarschijnlijk deze waard zich gemakkelijk zand in de oogen zou laten strooien...

Ik nam het dagblad mede wanneer ik den hospes in een ander vertrek volgde...

Toen wij alleen waren, toonde ik hem de plaat in de krant, die den keizer van Mexico voorstelde...

— Kent gij dien man?

— Het is keizer Maximiliaan...

Ik keek de kamer met onderzoekende blikken rond, ging met het oor tegen de deur luisteren, sloeg een blik onder de tafel, dat alles tot groote verbazing van den waard.

Ik kwam daarna dicht bij hem en fluisterde hem nauw hoorbaar in het oor:

— Zijt gij keizersgezind?

De man zag mij met wantrouwen in de kijkers aan.

— Waarom vraagt gij dat?

— Het is voor mij van het hoogste belang zulks te weten...

— Het is gevaarlijk in deze tijden van den vorst te houden, zei de man ontwijkend...

— Gij moogt het mij in vertrouwen zeggen. Zie mij eens goed aan... Herkent ge mij niet?

De hospes deed wat ik hem vroeg en nadat hij mij een wijl met onderzoekende oogen had aanschouwd, deinsde hij en zei stil:

— Maar, gij zijt de keizer zelf.

— Zooals gij zegt... Laat mij nu maar gevangen nemen...

Hij boog eene knie ter aarde en zei fluisterend:

— Ik ben de ootmoedige dienaar van Uwe Majesteit...

Het was gelukt!

— Wat kan ik voor Uwe Majesteit doen?

— Mij een paar dagen hier wegstoppen, tot mijne aanhangers de gelegenheid zullen vinden mij naar een ander oord te voeren, waar ik alles zal kunnen voorbereiden om het gezag, de regeering terug in handen te nemen.

— Mijn huis is het uwe, Sire...

Een veertiental dagen verbleef ik bij den braven waard, die mij echt koninklijk leven liet en mij zelfs eene schoone som geld leende.

Ik had hem wijsgemaakt dat ik inderdaad door Juarez gevangen was genomen, maar op weg naar den kerker door mijne getrouwen was verlost geworden...

Dat zulks niet werd bekend gemaakt en men de menschen deed gelooven dat ik opgesloten zat, was natuurlijk in het belang der regeering, die overal naar mij deed zoeken en mijn hoofd op prijs had gesteld...

De hospes slikte zulks als klokspijs...

Ik zegde hem natuurlijk dat ik ruimschoots alles zou terug betalen, zoodra ik weer op den troon van Mexico zou zitten, en hem daarbij eene keizerlijke belooning zou weten te geven.

Een avond leende ik hem weer eene aanzienlijke som geld en verdween, om elders weer den keizer te spelen...

Dat gelukte mij op meer dan eene plaats, tot ik bij een slimmen gast aanlandde, die reeds vernomen had dat er een valsche keizer rondliep en mij deed knippen door de soldaten der regeering...

En ik zat weer in de gevangenis, wellicht voor zeer langen tijd, als men mij, listig personaadje door mijne gelijkenis met den afgestelden vorst, niet zou doen verdwijnen...

Ik kreeg niemand te zien dan den gevangenbewaarder, die mij niet antwoordde op de vragen die ik hem stelde...

Het gerecht scheen zich om mij niet te bekommeren...

Ik begon te wanhopen nog ooit uit mijne cel te worden gebracht, toen een morgen, het moest nog vroeg zijn want de zon was nog niet lang door het kijkgat mijner cel een blik komen werpen, de zware grendels verschoven en de deur wijd werd opengeworpen...

Eene schoone dame en twee officieren traden binnen...

— Sta op, beval een der mannen, en zet u met het gelaat in de zonnestraal...

Ik gehoorzaamde...

— Wat zegt ge er van? vroeg de officier die gesproken had, aan de vrouw, die mij met de grootste aandacht bekeek...

— Hij gelijkt sprekend op hem...

— Niet waar?... En hoogst waarschijnlijk geen familie, want de kerel is te Madrid geboren...

— Het is zonderling... Maar de man kan mij dienen, dat is het bijzonderste... Laat mij met hem alleen...

De twee officieren verwijderden zich en sloten de deur...

— Gij zijt de edele heer Carabita, sprak de schoone dame, met iets spottend in de welluidende stem...

— Ik hoor dat gij mij kent...

— Aftruggelaar, valschmunter, dief en wat weet ik al...

Zij wist er alles van, was goed ingelicht geworden door de gerechtsdienaars, en ik antwoordde:

— Om u te dienen, edele jonkvrouw, maar met verzoek mij niet meer als edelen heer te betitelen, want ik ben een volksjongen van de echte soort, die alleen een man als Juarez zou willen dienen...

— Die liefst kerels van uw soort niet in de rangen zijner aanhangers ziet... Gij bezit trouwens een gelaat dat niet past bij de eerlijke gezichten van de dienaars van Juarez...

— Omdat de keizer mijn tweelingbroeder schijnt te wezen!...

— Ja, en dat zal ook de reden zijn waarom men u een dezer dagen, een vroegen morgen, enkele kogels door het hart zal jagen...

— Ik deel het geloof der Turken... Als het geschreven staat, dan moet het gebeuren...

— Maar ge zoudt toch liever zien dat er iets anders geschreven staat en men u het leven zou laten?

— Dat spreekt...

— Ik wil u een kans geven om aan de kogels te ontsnappen...

— Ik zeg u dank...

— Niet te haastig, hoor eerst wat ik van u verlang... Het zal een gevaarlijk spel wezen, maar u de kans bieden er uwe vrijheid bij te winnen...

— Ik ben bereid al te doen wat mij door u wordt opgelegd...

— Doet gij het niet, dan hebt gij nog twee uur te leven... Ik ben hier de heerscheres...

— Beschik over mijn bestaan, edele dame!

— Gij zult weer de rol van den keizer moeten vervullen.

— Als het anders niets is!

— Luister... Er is een komplot op touw gezet om den keizer te verlossen...

Ik wensch het niet te verijdelen, maar ik wil daarom dat de vorst slechts enkele oogenblikken in de vrije lucht komt.

Gij zult in zijne plaats in den kerker worden gezet en door zijn bondgenooten worden ontvoerd...

Ik leg u op zoolang mogelijk de rol van den vorst te spelen en dan te trachten uit de klauwen zijner aanhangers te geraken...

Daar ook staat wellicht uw leven op het spel, maar gij hebt toch meer kans er niet gedood te worden dan hier, waar aan ontsnappen niet te denken is...

Neemt gij aan?

Ik dacht dat men tusschen twee kwade dingen het minst kwade moest kiezen en ik antwoordde met een beslist...

— Ja, edele dame...

Ik werd naar het klooster overgebracht...

Meer moet ik er niet bijvoegen... Gij weet zoo goed als ik hoe alles verloopen is...

Ik heb u zonder doekjes om verhaald wie ik ben en wat ik gedaan heb...

Mijn lot is in uw handen... Ik hoop dat ge rekening zult van houden van mijn openhartigheid...

Carabita zweeg, nam zijn pijp weer op, stak ze aan en begon rustig te rooken, als zat hij in de herberg bij de vrienden...

De Witte Vogel verbrak de stilte, die na het verhaal van den valschen keizer had geheerscht...

— Als ik u hier neerschoot, zei hij, zou ik gebruik maken van mijn recht, want gij hebt mij in een toestand gebracht die eene vreeselijke weerwraak eischt... Wat moet mijne houding thans zijn tegenover mijne rasgenoten... Hoe zal ik mij kunnen verantwoorden tegenover de stamhoofden, waar ik u als keizer van Mexico heb voorgesteld... Beseft ge dat, schurk?

— Ten volle... Ik zou er in uwe plaats niet lang over suffen. Gij dient aan uwe stamgenooten een verdichtsel op te disschen, dat ze moeten slikken.

— Wat bedoelt ge?

— Wel, maak hun wijs dat de keizer ontdekt is geworden door de aanhangers van Juarez, opnieuw gevangen is genomen en weer in het klooster achter slot en grendel zit...

— Acht gij mij uws gelijken en tot zooiets bekwaam?

— Wees niet verontwaardigd, beste heer... In het leven moet men soms veel doen dat men niet gaarne doet en om beterswille eene schurkenstreek bedrijven... Het doel heiligt de middelen...

— Later zal heel de geschiedenis bij de roodhuiden uitlikken en de keizer zal er ook achterkomen...

— Ik hoor dat ge reeds min of meer bijdraait, lachte Carabita... Later, als de keizer weer op zijn troon zit en de roodhuiden verkrijgen door uwe tusschenkomst hun rechten, dan zal niemand er zich nog om bekommeren hoe het gegaan is... Ik ken de menschen... Ik hoop dat gij dan den vorst eene aanzienlijke belooning voor mij zult vragen, voor den man die hem op de samenkomst der Indianen zoo talentvol heeft vervangen en een eed heeft gezworen, dien de keizer niet verplicht is over te nemen...

Vindt ge niet dat ik hier op mijne plaats ben?...

De Witte Vogel dacht eenige oogenblikken na, gaf Gonzales bevel den ingang der grot te bewaken, de pistool in de hand, om Carabita te beletten het hazenpad te kiezen, en verzocht Snelvoet, Arroz, don Diego en Jan van 't Schelleken, hem in de tweede spelonk te volgen...

— Ze gaan over mijn lot beslissen, dacht Carabita... Ik heb gedaan wat ieder in mijn plaats zou doen... Als ik de rol van den keizer niet had gespeeld, zou ik al twee dagen doodgeschoten zijn... Die acht-en-veertig uur leven heb ik er dan toch aan verdiend!...

HOOFDSTUK XXVI

DE BELEGERING VAN HET KLOOSTER

Don Diego stond daar verslagen... Hij liet de armen langs het lichaam hangen, scheen door zijn knieën te willen zakken en zijn gelaat drukte de diepste wanhoop uit...

— Ik ben alles kwijt, zuchte hij... Mijn gezag, mijn ministerschap, mijn...

— Hetgeen bewijst, zoo deed Arroz opmerken, dat gij het vel van den jaguar niet moogt verkoopen als ge hem nog niet geschoten hebt...

Jan van 't Schelleken keek al even bedrukt, den boezem beklemd en de krop in de keel.

— Ik zal Carmen nooit weerzien, sprak hij droef tot den don, zij is voor mij verloren...

De Witte Vogel scheen elders met zijn gedachten te wezen en niet te luisteren naar hetgeen zijn makkers zegden...

Er verliep eenigen tijd eer hij het woord nam, terwijl de aanwezigen fluisterend met elkander spraken over de voorvallen der laatste dagen...

Eindelijk sprak de groote toovenaar en er lag ook iets smartelijks in zijne stem, zijn gelaat drukte ook neerslachtigheid uit:

— Wij zijn geen stap verder gekomen dan toen wij hier het besluit namen den keizer te verlossen...

Ondanks al het vernuft en de werkzaamheid die wij aan den dag hebben gelegd, ondanks al het gevaar dat wij hebben getrotseerd, is al ons pogen niet met den geringsten uitslag beloond geworden...

Wel integendeel, want de vorst zal nog beter bewaakt zijn sinds ons belachelijk optreden en het zal schier niet meer mogelijk wezen hem uit de handen te halen van zijn vijanden, die thans nog meer op hun hoede zullen wezen...

Reeds dikwerf heb ik het u doen inzien, alleen mijn eerste plan gaf kans tot slagen...

Wij moesten met geweld optreden, het klooster belegeren en innemen en zegevierend den keizer naar Mexico voeren...

— En gelukken wij er niet in, wordt ons leger teruggeslagen, op de vlucht gedreven, vernietigd door de troepen van Juarez, wat dan? vroeg don Diego.

— Dan is de laatste kans verkeken en moeten mij het opgeven... Dan zal de Zonnegod niet gewild hebben, dat de Indianen hun wenschen bevredigd worden...

— Ik zal medevechten, riep Jan uit, als een afstammeling van Jan zonder Vrees uit het Krabbestraatje, want ik zal niet alleen strijden voor den keizer van Mexico, maar voor Rooie Kobe, dien ik niet aan zijn lot wil overlaten...

— En ik zal strijden, zei don Diego, tot mijn laatsten druppel bloed, want ik wil den keizer terug op den troon zien, niet alleen omdat ik hem hoogschat, maar om in de gelegenheid te worden gesteld de Roos van Mexico terug te vinden en haar eens te vertellen hoe don Diego over haar denkt en wat hij van plan is haar voor haren nieuwjaar te schenken...

— Gij zijt bereid mede te werken aan de uitvoering van mijn ontwerp? vroeg de Witte Vogel...

Allen antwoorden bevestigend...

— Ik zal dan de Indianen tot het oprukken naar het klooster bevel geven... Wij mogen geen tijd meer verliezen... Wie weet komen wij niet te laat, want Juarez zal geen genade kennen waar het den keizer betreft.

Maar, ik heb u hier eene andere vraag te stellen...

Wat gaan wij met den schurk doen, die ons zoo deerlijk voor den gek heeft gehouden en ons ten spot van dat helsche wijf heeft gesteld?

— Zie, sprak don Diego, ik zou met plezier den kerel den nek omwringen... Langs een anderen kant, is hij niet de groote schuldige, maar de Roos van Mexico, die hem als een werktuig heeft gebruikt...

— Dat is zoo, maar hij heeft er zich toch toe geleend, hij moet dus boeten...

— Laat ons hem opknoopen, stelde Snelvoet voor.

— Neen, zei de Witte Vogel, daar ben ik niet voor te vinden... De dood heeft hij niet verdiend... Hij moet anders gestraft worden...

— Ik stel voor, zei don Diego, den deugniet te gebruiken in het belang onzer zaak, zooals de Roos van Mexico hem heeft doen optreden om ons plan te doen schipbreuk lijden.

Oog voor oog, tand voor tand, dat is eene spreuk welke men indachtig moet zijn, wanneer men tegenover lieden staat die voor niets deinzen...

Wij hebben een keizer noodig om de Indianen te doen vechten... De echte zit gevangen,

laat ons dan den valschen eene rol doen spelen...

In afwachting houden wij hem hier gevangen, onder eene degelijke bewaking, want ik geloof dat de man, als hij het kon gedaan krijgen, ons met veel plezier zou laten zitten, om de vrije lucht te gaan inademen...

Jan, Arroz, Snelvoet lieten hooren dat zij de gedachte van den don deelden en de Witte Vogel liet zich na veel tegenstribbelen eindelijk overhalen.

— Wij zullen zien, zei hij, hoe wij Carabita in onze onderneming kunnen te pas brengen, maar ik wensch den schurk niet ongestraft op vrije voeten te stellen, als wij zullen overwonnen of verloren hebben...

Ik zal den raad der ouderen over zijn lot laten beslissen...

Zij traden terug in de grot, waar de Spanjaard zijn pijp zat te rooken.

Hij verbleekte toen hij de mannen zag en kon het beven zijner handen niet bestoppen, alhoewel hij veel moeite deed om meester van zichzelf te blijven en bedaard te schijnen.

— Carabita, sprak de Witte Vogel, wij hebben beraadslaagd over de straf die wij voor uwe euveldaad gepast vinden.

De man had den schrik, die hem een oogenblik had te pakken gekregen, weer kunnen verdrijven, en zei kalm, op schier spottenden toon:

— En gij gaat mij netjes aan een boom opknoopen, tot voorbeeld van alle lieden in Mexico die op den keizer durven gelijken?

De oude Indiaan schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, zei hij, wij hebben integendeel beslist u te laten leven.

— Voor lang nog? vroeg Carabita.

— Dat zal van u afhangen... Voorloopig weten wij niet wat met u te doen, en zullen u gevangen houden...

Bij de minste poging tot ontvluchten wordt gij neergeschoten...

Het is mogelijk dat wij u een dezer dagen noodig hebben, en dan moet gij stipt uitvoeren hetgeen wij u zullen opdragen, of een kogel zal uw loon wezen...

— Goed, zeer goed, zei de Spanjaard... Dat is wijs beraadslaagd, heeren, want onder ons gezegd, met mijn lijk zoudt ge toch weinig kunnen doen... Een levende Carabita kan u daarentegen misschien grooten dienst bewijzen... Ik ben uw man!... Ik heb niet te klagen over mijn logement, het voorstel is niet te versmaden en er wordt hier voortreffelijken tabak gerookt.

— Hij kan een groote schurk zijn, dacht don Diego, maar toch koester ik voor hem een soort sympathie... Hij weet zich te schikken in zijn lot en verliest zijn goed humeur in geen geval, zelfs niet als hem het ergste te wachten staat...

Snelvoet en Arroz werden te paard uitgezonden om de Indianen voor den strijd op te roepen...

Op de open plaats van het woud, waar de valsche keizer den eed had afgelegd, werd krijgsraad gehouden, door den Witten Vogel en de opperhoofden die met hunne manschappen waren toegekomen...

— Ik heb niet gedacht, zei de groote toovenaar, dat ik zoo spoedig uwe hulp zou noodig hebben, maar, zooals mijne afgezanten het u zullen medegedeeld hebben, is een onheil ons overkomen...

De keizer is terug in de handen zijner vijanden gevallen...

Niettegenstaande wij het hem afraden, stond hij er juist op, waarschijnlijk om ons te toonen dat hij geen vrees koesterde, een morgenrit in het woud te doen...

Hij keerde niet terug en twee der onzen, die hem vergezelden, zagen wij evenmin weerkeeren...

Wij gingen op verkenning en vonden de twee gezellen van den vorst, de eene dood en de andere stervende, door dolksteken getroffen...

Uit den mond van dezen laatste vernamen wij dat zij in het bosch werden aangevallen, door lieden die zich in het kreupelhout hadden schuil gehouden...

Zij hadden den keizer medegesleurd en waren te paard, want de stervende had de hoefslagen gehoord, verdwenen...

De vorst zit nu weer gevangen in het klooster, naar wij van onze spionnen hebben gehoord...

— Dat laatste is toch de waarheid, dacht de Witte Vogel, die met tegenzin het onwaar verhaal aan de stamhoofden deed...

Gonzales, die het klooster kende, met al zijne gangen en vertrekken, had tal noodige inlichtingen verschaft aan den ouden Indiaan.

Den vorigen nacht was hij naar den ingang van de onderaardsche gang geslopen, maar had de ondervinding opgedaan dat de eerste deur niet meer openging, en deze dus onbruikbaar was gemaakt, zooals het in den brief van de Roos van Mexico te lezen stond...

Langs daar was er dus geen middel in het klooster te komen...

Alleen langs de poort of over den muur van het voorhof kon men er binnen dringen...

Niemand verwachtte zich aan een gewapenden aanval op het klooster, daar de partijgenoten van den keizer uiteengeslagen waren en voor het oogenblik niets konden ondernemen.

Aan de Indianen dacht men nog minder...

De wacht bestond, soldaten en officieren, uit een vijftigtal mannen...

Er werd besloten slechts een klein groepje in den nacht de eerste poging te laten doen, en gelukten deze Indianen er in over den muur te geraken en de poort te ontsluiten, dan zou het gansche legertje, dat in het woud verscholen bleef, oprukken en het klooster bezetten...

Met den keizer zou men het daarna weer verlaten en de vorst zou, aan het hoofd van het leger, dat door nog verwachte roodhuiden zou versterkt worden, naar Mexico trekken en, was het noodig, onderweg tegen de troepen van Juarez slag leveren.

Don Diego werd opgedragen naar de hoofdstad te rijden, om de aanvoerders van de keizerlijke troepen, die niet allen waren gedood of gevangen genomen, op te zoeken en hun op de hoogte te brengen van hetgeen de Indianen van plan waren te wagen...

Zij zouden wellicht nog hulp kunnen bieden...

Er waren in de stad nog vele lieden die den keizer genegen waren en wellicht te vinden om voor hem de wapens te grijpen...

Het was een heldere nacht...

De maan stond bleek glanzend hoog aan den hemel, die niet bezaaid was met pinkende sterren...

De roodhuiden waren langs al de paden en wegels van het woud geslopen, zonder dat een takje kraakte, een voetstap gehoord werd, en lagen nu in het kreupelhout, over eene groote lengte, tegen het plein dat zich uitstrekte aan den zijkant van het klooster, daar waar zich het heuveltje bevond dat den toegang tot de onderaardsche gang in zijn struikgewas verborg...

Een ronde, bestaande uit een viertal soldaten en een onderofficier, ging des nachts zonder verpoozen langs gebouwen en muren en vóór de poort stonden twee schildwachten...

Zoo werd ook de binnenpoort op het voorhof bewaakt...

De ronde moest eerst en vooral onschadelijk gemaakt worden...

Daartoe werd een krijgslist uitgedacht...

Wanneer de wacht in het zicht zou komen moest Jan van 't Schelleken het woud verlaten en over het plein naar het klooster stappen...

Een gewaagd spel, maar Jan was er dadelijk voor te vinden geweest...

Hij kende geen vrees, zooals zijn befaamde voorzaat, en hij was tot alles bereid om zijn vriend Rooie Kobe te helpen verlossen...

De keizer kwam op het tweede plan in Jan's onderneming...

Met kloppend hart begaf Jan zich op weg...

Hij had pas eenige stappen gedaan, toen de wacht hem in de gaten kreeg.

— Wie daar? klonk het in het Spaansch.

— Goed volk! riep Jan in dezelfde taal.

— Sta!

Jan gehoorzaamde...

Met haastigen tred kwamen de soldaten op hem toe...

De onderofficier richtte het woord tot den Vlaming en vroeg wat hij in den nacht daar te maken had.

De soldaten, de pistool in de vuist, keken den jongen man aan...

Op hetzelfde oogenblik kropen een zestal Indianen uit het struikgewas, schier op den buik over den grond en het groepje genaderd sprongen zij als katten op de mannen der wacht die, zonder een kreet te slaken, onder een dolksteek in de keel, vielen en stierven...

Het was schoon Indiaansch werk geweest, want op het oorlogspad zijn de roodhuiden wreedaardig en sparen onder geen voorwendsel een vijand...

De schildwachten aan de poort hadden met de blikken de soldaten van de ronde gevolgd, als zij over het plein naar den man stapten, dien zij ook hadden opgemerkt...

Plotseling verdween heel het troepje, den man inbegrepen, want Jan had zich evenals de Indianen plat op den buik laten vallen...

Het hooge, droge gewas onttrok zoowel de levenden als de dooden aan het oog...

Het was als een tooverspel en de twee wachten staarden malkaar sprakeloos ondervragend aan...

Vóór Jan van 't Schelleken het struikgewas verliet, hadden twee roodhuiden het verlaten, als slangen voortkruipend, en waren, langs het heuveltje om, achter den zijmuur van het klooster gekomen, waar zij zich schuil hielden...

Als de ronde het plein overstak, om Jan van 't Schelleken te naderen, kropen de Indianen,

langs den muur, naar de schildwachten der poort, om deze soldaten ook te bespringen en af te maken...

Maar een der bedreigden, die door het voorval op het plein, hun waakzaamheid hadden verdubbeld, zag de beweging van den kruipenden Indiaan en loste een schot op den mensch of het dier dat zich daar voortbewoog.

De roodhuid werd getroffen en bleef liggen; zijn gezel wilde kruipend terug, maar een tweede schot weerklonk en hij ook bleef beweegloos tegen de muur aangedrukt...

— Dat is tegenslag, meende de Witte Vogel die geheel het voorval van uit de heesters had gadegeslagen... De wacht van het klooster is nu opgeschrikt geworden, en zal zich gereed maken om ons te ontvangen...

Inderdaad werd de poort ontsloten en kwamen een aantal soldaten met een officier naar buiten geloopen...

Zij spraken even met de twee schildwachten, gingen dan de twee roodhuiden oprapen en droegen ze het klooster binnen, waar ook de twee schildwachten een onderkomen zochten...

— Ze weten nu dat Indianen het op het klooster hebben gemunt en als een onzer twee mannen nog leeft zullen ze trachten van hen te weten wat ons doel is... Ze zullen waarschijnlijk niets zeggen, ze kunnen trouwens niet veel mededeelen, maar als ze spreken toch nog te veel!... De Zonnegod steunt ons niet!...

De kapitein, die als luitenant onder de Puabla had gestaan en dus pas tot bevelhebber was aangesteld geworden, na de verbanning van Alfonso, nam dadelijk alle maatregels om met het kleine aantal mannen waarover hij beschikte, het klooster tegen de aanvallers te verdedigen...

Het was hem niet bekend hoe groot het aantal soldaten was dat hem zou aanvallen, maar hij had een groot voordeel tegenover de roodhuiden...

Zijn soldaten vonden dekking achter de muren van het klooster, terwijl de aanvallers over het plein moesten om de gebouwen te naderen en dus gemakkelijk door goede schutters konden worden neergeschoten...

Er was een zwak punt, dat de te weerstelling in het klooster moeilijk maakte, en dat was de achterkant der gebouwen, waar een hooge hofmuur schier tegen het woud was opgetrokken en de vijand diensvolgens door de boomen gedekt tot dicht bij deze muur kon komen...

Kenden de Indianen dezen toestand?...

De bevelvoerder in het klooster wist dat niet, maar het was mogelijk en hij had dan ook een gedeelte van zijn manschappen met de verdediging aldaar gelast...

Gonzales had de roodhuiden op de hoogte gesteld van al wat hun gunstig kon wezen en hun dan ook het gedeelte tegen het woud als best inneembaar aangewezen...

Terwijl de Indianen van uit het houtgewas, waar zij verscholen bleven liggen, hun geweer afvuurden, om de aandacht van de belegerden op dien kant te vestigen, en soms rechtkwamen en zich voordeden als gingen zij het plein overloopen, maar dan weer terug in het klein gewas verdwenen, als durfden zij het niet te wagen een stormloop op het klooster te doen, was een dichte drom roodhuiden, van ladders en koorden met haken voorzien, door het woud getrokken, om de achterzijde der kloostergebouwen te bereiken en te trachten over den hofmuur er binnen te geraken...

Alles was er stil en de aanvallers waren er reeds zeker van dat ze langs daar zouden kunnen in de vesting geraken...

De ladders stonden reeds tegen den muur en de roodhuiden begonnen ze te beklimmen. toen opeens een salvo van geweervuur zich hooren liet, aan den rechterkant, waar de soldaten van de wacht op een verhoog achter den muur waren opgesteld, zich hadden opgericht en geschoten, en een tiental Indianen tuimelden in het zand, of beter gezegd op den harden kalen grond, met een plekje mos hier en daar begroeid...

De overige aanvallers vluchtten terug het woud in...

Een nieuw pogen was langs daar niet te wagen, daar de verdedigers eene goede dekking hadden en al konden neerschieten wat zich daar blootstelde om de ladders te beklimmen.

Deze laatste werden door middel van haken aan koorden bevestigd vastgeklampt en in het woud gesleurd.

En de drom roodhuiden trok terug door het woud naar de plaats waar het hoofdleger nog steeds de aandacht van de soldaten langs het plein gaande hield...

Er werd krijgsraad gehouden...

Zooals altijd, waar onderscheidene menschen over hetzelfde vraagstuk een oordeel moeten vormen, waren de gedachten verdeeld, geheel in strijd met elkander, zoodat meer dan een plan werd vooruitgezet en verworpen...

Als de Heer voor de schepping der wereld

eene commissie had aangesteld, zegt Swift, zou ze nog niet gemaakt zijn!...

Eindelijk werd men het eens, of beter gezegd kon men het niet eens worden, maar werd, als proefneming, het voorstel van den Witten Vogel aangenomen, onder voorbehoud, als men moest bemerken dat het te veel mannen ging buiten gevecht stellen, het dadelijk op te geven...

Twee of drie drommen roodhuiden zouden met gezwinden pas over het plein oprukken, om te trachten de poort te naderen, ze in te beuken met een zwaren boomstam, dien zij als stormram zouden gebruiken en langs de deur in het klooster te dringen...

Dat bedrijf zou echter nog meer bedoeld zijn om weer de aandacht van het garnizoen op dit eene punt te trekken, terwijl een groep Indianen naar het heuveltje zou sluipen, de onderaardsche gang in en daar zou beproeven met bijlslagen de deuren uit den weg te ruimen en langs de woonkamers op het voorhof te komen, ten einde de verdedigers van het klooster in den rug aan te vallen...

Zij die de onderaardsche gang kenden en hem, na de verlossing van den valschen keizer onbruikbaar gemaakt hadden, moesten voorzien hebben dat bij eene nieuwe poging om den vorst te ontvoeren, men deze gang weer zou willen gebruiken, door de deuren aan stukken te hakken...

Toen de eerste bijlslagen het hout der deur tot splinsters deden vliegen, liet een hevige ontploffing zich hooren, een gedeelte van den muur en van het welfsel vloog in de lucht en bedolf onder het neerploffen de indringers.

De onderaardsche gang kon nu niet meer gebruikt worden.

Intusschen waren de Indianen in verschillende kolommen naar den ingang van het klooster opgerukt en, met verlies van een groot aantal hunner de poort genaderd...

De soldaten die over den muur hadden moeten vuren, want er waren geene schietgaten, konden zich nu niet meer vertoonen, daar zij onder de kogels der roodhuiden zouden gevallen zijn...

Deze waren dus meester van de poort en den muur die dezen ingang langs weerskanten begrensde...

De stormram begon tegen de houten vleugels te bonken en na korten tijd gaf de afsluiting toe en konden de aanvallers de gewelfde gang binnenstormen...

Niets verroerde op het voorhof, niets was er te hooren en de roodhuiden begonnen de twee-de poort in te beuken, die niet lang kon weerstaan en weldra eene bres vertoonde die groot genoeg was om de aanvallers door te laten...

Met de meeste omzichtigheid kroop een hunner door de opening, door een tweede gevolgd, maar alles bleef op het voorhof even stil...

Het was alsof de soldaten de vlucht hadden genomen...

De roodhuiden hadden gevreesd dat van uit de vensters van de gebouwen waar officieren en krijgslieden huisvesting vonden, zou worden geschoten, maar dat gebeurde niet...

Jan van 't Schelleken deed onmiddellijk de cellen op het voorhof openbreken, in de hoop er zijn vriend Rooie Kobe te vinden, maar ze waren ledig...

Ook in de andere voorgebouwen was geen levende ziel te ontdekken...

Bevel werd gegeven naar de eigenlijke kloostergebouwen op te trekken en daar binnen te breken...

Toen de belegeraars zoover gekomen waren, hoorden zij een hevig lawaai op het plein en werd daar onophoudend gevuurd, terwijl de vensters van het kloostergebouw op hetzelfde oogenblik geopend werden en vandaar uit een zwerm kogels naar de aanvallers werd gezonden...

De bevelvoerder van het klooster had zijn troep in twee verdeeld... Het eerste gedeelte was naar de bovenverdieping van het gebouw gegaan, terwijl het andere langs den achterkant was vertrokken, rond de muren langs buiten was geslopen en nu de Indianen op het plein aanviel...

De roodhuiden, die op het voorhof stonden, namen de vlucht en liepen langs de poort naar buiten, waar zij zich in het gevecht stortten, dat er met verwoedheid werd gevoerd...

Intusschen waren de ontelbare Indianen van uit het kreupelhout op den zoom van het woud te voorschijn gekomen, en met gezwinden pas losgestormd op de soldaten die alzoo tusschen twee vuren werden gevat...

Zij moesten weldra het onderspit delven en het klein aantal dat gespaard bleef werd gevangen genomen...

Het plein was van vijanden gezuiverd en geheel in handen van de belegeraars...

In het klooster binnendringen en op het voorhof komen, dat was niet te wagen, want de soldaten, die op de verdieping schietens gereed stonden, zouden wellicht langen tijd weerstand kunnen bieden en veel aanvallers in het stof doen bijten...

Jan van 't Schelleken ,die gevochten had als een leeuw, als een Jan zonder Vrees en een paar lichte verwondingen had opgeloopen, werd gelast met den bevelvoerder in het klooster te gaan onderhandelen...

Drager der witte vlag, moest hij vragen met den officier te spreken en hem mededeelen dat zijn soldaten op het plein gedood, gewond en gevangen waren geworden... Hij had ook opdracht te zeggen dat gansch het klooster door troepen der roodhuiden omringd was, zoodat niemand langs de zijkanten of den achtergevel kon vluchten, daar de schildwachten, bevel hadden ontvangen op ieder levend wezen te vuren dat langs deze zijden zou trachten te ontkomen...

De belegeraars eischten eene algemeene overgave van de krijgslieden die zich nog in het klooster bevonden, die hun leven zouden mogen behouden en in vrijheid zouden worden gesteld zoodra de keizer, Rooie Kobe en Panpaloena zouden uitgeleverd zijn geworden...

Wilden de belegerden zich op deze voorwaarden niet overgeven, dan zou het klooster langs alle kanten worden in brand gestoken...

De vluchtenden zouden in den vuurpoel worden teruggedreven, zonder genade, of neergeschoten worden...

Jan van 't Schelleken, nadat zijn wonden door een der Indiaansche toovenaars verbonden waren geworden, ging naar het klooster, een wit doek aan een stok dragende en vergezeld door vier roodhuiden, alle stamhoofden, die het geweer met den riem over den schouder droegen...

Hij werd bij den bevelhebber gebracht en gelukte er in zich door dezen laatste zeer goed te doen verstaan...

De man liet een honend gelach hooren en vroeg op spottenden toon:

— Is dat alles ?

— Ja.

— Geen ander eischen ?

— Neen... Ik moet er bijvoegen dat, ben ik niet terug eer er een half uur verloopen is, de takkenbossen, die reeds overal tegen de muren zijn opgehoopt geworden, in laaie vlammen zullen opgaan...

— Gij zult dadelijk kunnen weerkeeren, om uwe lastgevers te melden dat ik mijn hielen vaag aan hunne eischen...

— Is dat uw laatste woord ?

— Mijn allerlaatste...

— Gij verkiest hier levend gebraden te worden...

— Dat zal niet gebeuren... Indien uw bevelhebbers tot de brandstichting overgaan, dan zal ook de keizer van Mexico levend gebraden worden, en ik geloof niet dat het in de bedoeling ligt van de belegeraars den vorst te roosteren...

— De kerel heeft gelijk, dacht Jan, maar dat moet ik hem nu juist niet zeggen...

En hij sprak:

— Ik weet niet of zij het zullen opgeven wegens dat gevaar en heb daar ook niet over te oordeelen...

Hij groette en verliet den officier, om terug te keeren naar den Witten Vogel, die reeds zijn tent tusschen deze der kampeerende roodhuiden had opgeslagen...

— Ja, zei de oude Indiaan als Jan hem kennis had gegeven over zijn zending, ja, dat antwoord was te vreezen, alhoewel ik niet geloof dat de keizer zou opgeofferd worden, want de bevelvoerder zal wel met zijn leven voor dat van den vorst instaan...

Het zal menschenlevens kosten, maar wij moeten den aanval op het voorhof maar hernemen, want vandaag nog moeten wij het klooster in onze handen hebben...

Ik ben er zeker van dat Juarez al weet wat er hier gebeurt en troepen zal afzenden...

Dan worden wij niet alleen hier verslagen of ten minste wordt onze opmarsch naar Mexico onmogelijk gemaakt, en dan is al ons werk vruchteloos geweest...

Hij sprak nog even met de opperhoofden en het bevel werd gegeven om met nieuwe krachten weer op te rukken...

Niet alleen door de poorten, die nu geheel waren ontdaan van de breede deuren, maar langs alle kanten, over de muren, zouden de roodhuiden op het voorhof moeten geraken, om in dichte drommen naar het kloostergebouw te ijlen en daar de deuren onder hun bijlen te doen vallen...

Menig Indiaan sneuvelde of viel gewond onder de kogels der soldaten, die van uit de vensters vuurden, maar ook langs hun kant vielen er manschappen en in den morgen gaven de overblijvenden, afgemat, ontzenuwd en gewond zich zonder voorwaarden over...

De Witte Vogel deed den bevelhebber van het klooster voor zich brengen.

— Waar is de keizer ?

— Ik weet het niet.

— Gij liegt.

— Het is gemakkelijk een gevangen vijand te beleedigen !

— Ik verlang te weten waar keizer Maximiliaan van Mexico, onze vorst, zich bevindt ?

— Ik kan het u niet zeggen.

— Gij hebt ongelijk... Ik zal bevel geven het klooster te doorzoeken, desnoods tot tegen den grond af te breken, om den keizer op te sporen...

— Dat kunt ge doen, vermits gij den meester zijt, maar het zal nutteloos wezen, want gij zult den keizer niet ontdekken...

— Ik zal u doen neerschieten...

— Ik verwacht mij daar aan !

De bevelhebber werd naar zijn cel teruggebracht en het klooster doorzocht...

Er was niemand te zien, het was als uitgestorven.

In het vertrek, waar de toegang tot de onderaardsche gang bestond, waren de portretten van de paters met de karbonkeloogen verdwenen, zooals de Roos van Mexico het aan don Diego had geschreven...

Het beschot werd opengekapt, maar in de onderaardsche gang was niets te bespeuren...

Van in de kelders tot op de zolders werd met de meeste zorg alles doorzocht, deuren ingebeukt, beschotten verbrijzeld, muren doorgebroken, maar geen mensch was er te vinden...

De roodhuiden die op wacht langs alle zijden het klooster omringden hadden niemand gezien...

Van Rooie Kobe en de keukenmeid van de Puabla ook geen spoor...

Zij waren als in den grond verdwenen...

— Het heeft ons een harden strijd en veel menschenlevens gekost, zei de Witte Vogel... Wij hebben de kooi in handen gekregen, maar de vogel is gaan vliegen...

Wij zijn geen stap verder gekomen als den eersten dag !

De zegen van den Zonnegod rust niet op ons !

HOOFDSTUK XXVII

WAT DON DIEGO IN DE HOOFDSTAD HOORDE EN ZAG

Don Diego had een paard onder zich doodgereden, want hij wilde op den kortst mogelijken tijd in de hoofdstad komen...

Wanneer de don de zakken vol goud had, was hij opgeruimd, gelukkig en kon geen tegenslag indruk op zijne welgezindheid maken.

— Het stond geschreven, meende hij, en het was niet te ontloopen... Met nieuwen moed aan het werk...

Hij was met gezwinden pas tot het naaste dorp te voet gegaan, had een ander rijdier gekocht, het zoo hevig van de spoor gegeven als het eerste en in galop te Mexico zijn intrede gedaan.

— Hier moet ik voorzichtig wezen, zoo dacht hij, en dadelijk mijn vriend Patagena opzoeken, om mij wat onkennelijk te maken, of ik vlieg in het net vooraleer ik mij van mijn opdracht heb gekweten...

Hij stalde zijn paard in een afspanning aan den ingang der hoofdstad en ging te voet den winkel van dezen vriend opzoeken.

Het was een gewoon uitstalling van een haarkapper, een inrichting van de laagste soort, waar alleen lieden van een geringer klas zich lieten verzorgen...

Deze werden in de eerste kamer geschoren en het haar gekapt, maar er was ook een tweede vertrek, dat door de vrienden van Patagena het vertrek der heiligen werd genaamd, waar allerlei pruiken en baarden in de kassen te vinden waren en een geheele apotheek, zoo leek het, met doozen, potten, flesschen, den barbier het middel gaven om sommige zijner klanten, die om welke reden ook, waar Patagena niet naar vroeg, met de politie een eitje te pellen hadden en een ander aanschijn in het publiek wenschten te vertoonen...

In tegenstelling met de meeste zijner stielgenoten, sprak de baardscheerder bijna niet, meestal met een kort « ja » en « neen » de vragen zijner klanten beantwoordend en hun nooit eene vraag toerichtend.

Hij was hoogstens een meter-twintig lang, zeer dik en voorzien van een echt waterhoofd, glad geschoren, met een voorhoofd tot in den nek, groote donkere oogen die een klein mopsneusje in hun midden geplant zagen, boven een grooten mond met dunne lippen... Aan het uiteinde zijner bolle wangen stonden ooren, die groot waren als handpalmen en als zeilen opstaken...

Was de klant wat hoog van gestalte, dan moest Patagena op een bankje staan om het gelaat van den patient te kunnen genaken...

Don Diego kende het huis van vroeger tijden en ging zonder een woord te spreken in

het tweede vertrek, waar de barbier hem weldra vervoegde...

— Santa Fé de Bogota! riep de don, die den baardscheerder op en top kende, dat is tien minuten dat ge mij laat wachten!

De toegesprokene keek den don aan en zei:

— Ik geloof dat ik u nog heb gezien...

— Hij gelooft het!... Ik ben hier vroeger honderd keeren geweest...

— Mogelijk... Maar ik zou een kort geheugen kunnen bezitten, u niet herkennen en u verzoeken heen te gaan...

— Moedwillige haardief, genoeg, want ik heb geen tijd! Ik verlang iemand anders te worden...

— Wie?

— Dat is mij gelijk, als ik maar op een ander trek.

— Zit neer.

— Spoed u, want ik zegde het u reeds, de tijd is mij afgemeten.

De kleine man schoor de twee prachtige knevels van don Diego af, wat dezen laatste een diepen zucht ontlokte...

Daarna kortte hij hem de wenkbrauwen in. Hij nam een fleschje en een borstel, en onder deze verf werd het haar van den don bloedros, zoo rood als dat van Kobe van Loenhout, en kregen de verkleinde wenkbrauwen dezelfde tint...

Onder een ander verfkwastje werd het gelaat van den Mexicaan melkwit geschilderd en zijne lippen hoogrood...

— Kijk nu maar eens in den spiegel, zei de barbier.

— Mooi werk... Gij zijt een kunstenaar... Als ik niet te goed wist, dat ik het ben, ik zou mij zelf niet herkennen...

Hij betaalde en verliet den winkel, met eene beweging der handen om de twee kanten van den knevel op te strijken, en lachte, omdat hij er niets meer vond...

Don Diego begaf zich naar eene herberg, waar hij wist dat de patroon als een keizergezinde bekend stond en waarschijnlijk enkele aanvoerders der partij van Maximiliaan zooniet te vinden zouden zijn, dan toch hun adres zouden gelaten hebben...

Een ander waard stond er achter de toonbank...

— Opgepast, dacht de don, dat ziet er hier niet pluis uit... Naar den vroegeren hospes vernemen zou argwaan kunnen lokken...

Hij bestelde wijn en bleef eene wijl in de gelagzaal vertoeven...

Met eene meid, die het lokaal reinigde, trachtte hij een praatje aan te knoopen, maar het meisje was druk aan het werk en antwoordde schier niet...

— En dan zeggen ze, dacht de don, dat de vrouwen praatziek zijn, den mond niet kunnen houden... Deze wil hem niet opendoen!

Door middel van goud is ieder menschenhart te vangen, zoo overwoog hij, en dat schepsel zal naar ik hoop op dezen algemeenen regel geen uitzondering maken...

Hij haalde geld te voorschijn, om het gelag te betalen, en liet een goudstuk over den grond rollen...

De meid raapte het op en wilde het hem afgeven...

— Gij hebt het gevonden, zei don Diego, ge moogt het behouden. Het komt er bij mij op zoo'n stukje goud niet aan!

De vrouw keek hem verbaasd aan...

— Gij beziet mij als ware ik uit de maan gevallen, sprak de don... Er komen hier zeker niet veel klanten van mijn soort?

— Niet een...

— Arm volk!... Misschien keizersgezinden?...

Het meisje lachte luidop...

— Ge zijt zeker nog niet lang in de stad? vroeg zij.

— Een paar uur...

— Ge komt uit vreemde streken?

— Waarom vraagt gij dat?

— Omdat gij anders zoudt weten dat al de keizersgezinden achter slot en grendel zitten, sedert onze vriend Juarez overwinnaar is...

— Onze vriend, dacht don Diego... De meid heeft het voor Juarez, en, vermits al de keizersgezinden in de doos zitten, zal de baas ook wel voor den vriend Juarez partij kiezen. Hier is niets te doen voor mij... Het is tegenslag, want de tijd dringt...

Hij bestelde nog een beker wijn, om wat zitten na te denken, betaalde het gelag en wilde de herberg verlaten...

Aan de deur hield de waard hem staan...

— Gij hebt daareven aan de meid gevraagd, zoo sprak hij op halfluiden toon, alhoewel er geen kat in de drankzaal aanwezig was, welke klanten er hier kwamen...

— Toch niet, zei don Diego....Ik heb haar verzocht mij te zeggen of er wel van mijn soort komen?

— Gij hebt over keizersgezinden gesproken?

— Ja, zeer toevallig.

— Ha, zoo, het was maar toevallig... Ik dacht dat het met eene bijbedoeling was...